

Øtte og firſtindſtævende Møde.

Onsdagen den 21de Februar Kl. 1.

Sekretaren, Bernſen, oplæſte Protokollen for forrige Møde, ſom derefter blev underſkreven.

Den eneſte Sag paa Dagsordenen var:

Eneſte Behandling af: Indſtilling og Forſlag angaaende de Finantsudvalget tilſtillede Andragender.

(Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 1039 ff.)

Foruden de i Betænkningen ſtillede Forſlag vor der endvidere fremkommet følgende Forſlag:

1) Af N. P. Jenſen:

(Bet. Nr. 4.) Andragende fra Stolebeſtyrer Helms henviſes til Kirke- og Underviſningsministeren.

2) Af Wille og Rimeſtab:

(Bet. Nr. 43.) Andragende fra forhenværende Sergent S. A. Sørenſen henviſes til Krigsministeren.

Af Rimeſtab til Forſlaget under Nr. 2:

„Krigsministeren“ forandres til: „Finantsministeren“.

Førſt ſattes under Forhandling de Indſtillinger og Forſlag, der vedrørte Finantsministeren, alſaa Indſtillingerne i Betænkningen under Nr. 2, 5, 7, 8, 12 og 14 og Forſlaget under Nr. 2 med tilhørende Vædringsforſlag.

Ordføreren (Th. Nielsen): Som det ærede Thing vil ſe, er der i Aar indkommet 49 Andragender til Finantsudvalget. Diſſe kunne vel efter deres Natur inddeles i fire Dele. Førſt den Klasse, ſom allerede er ved at finde ſin Afgjørelſe enten paa Finantsloven eller Tillægsbevillingsloven, og ſom, ſaavidt jeg erindrer, maatte med en enkelt Undtagelſe, har fundet en for Anſøgerne tilfredsſtillende Afgjørelſe i dette Thing. Paa den Maade er der ikke mindre end 14 Andragender, ſom allerede have fundet deres Afgjørelſe her. Den anden Klasse indbefatter de Andragender, ſom enten ere anbefalede af hele Udvalget eller af et Flertal eller af et Mindretal. Til diſſe høre 16, hvoraf igjen de 15 ere anbefalede enten af hele Udvalget eller af et større Flertal; 6 Anſøgere have ikke været hos vedkommende Miniſter og kunne allerede af den Grund ikke foreſlaas henviſte til nogen af de høttærede Miniſtre. Det er jo nemlig en Sedvane, naar det da ikke er Sager, ſom have et meget almin-

deligt Anſtrøg, førſt at fordre, at vedkommende Anſøger ſkal have henvendt ſig til vedkommende Miniſter. Et Andragende er ved Omſtændighederne paa en Maade bragt til Side, og 12 have ſaaet et rent Afſlag. Man pleier jo, og jeg tror med en vis Ret, at mene, at Finantsudvalget er temmelig lemfældigt i ſine Afgjørelſer, noget, om jeg ſaa maa ſige, vel godmodigt; men min Grundſætning er paa dette Punkt ſnarere at gaa til denne end til den modsatte Side. Ikke deſto mindre vil det ſes, at der er to Andragender, ſom jo forøvrigt ikke for Diebliffet foreligge til Behandling, der af et Mindretal ere foreſlaaede henviſte til de forſkjellige Miniſtre, og det kan ikke antages, hvad jeg ſiden ſkal komme til, at i det Mindſte det ene af diſſe har fundet nogen ſtræng Bedømmelſe fra Udvalgets Side. — Jeg kan i min Begrundelſe forbigaa alle de Andragender, ſom enten have fundet deres Afgjørelſe eller ikke have været hos vedkommende Miniſter, eller ſom endelig ere rent afviſte. Der bliver alſaa kun tilbage de Andragender, ſom enten af hele Udvalget eller af et Flertal ere henviſte til vedkommende Miniſter, idet jeg ſkal forbigaa de Andragender, ſom enten et Mindretal eller ærede Medlemmer af Thinget have foreſlaaet at henviſe. Det første Andragende, ſom er foreſlaaet henviſt til den høttærede Finantsminiſter, er det under Nr. 22 med Indſtillingen under Nr. 5 angaaende Søs Jenſen Korup. Som det vil ſes, er Andrageren Invalid. Han blev ſaaet i det venſtre Aar ved Kolding den 23de April 1849 og fik derefter en aarlig Godtgjørelſe af 112 Kr.; men denne Godtgjørelſe er ſiden bleven ham fratagen, og det uagtet Alt ſynes at tyde paa, at Manden endnu er meget lidende af ſit Saar. Naar dertil kommer, at han er en ældre Mand, ſaavidt jeg hufter 59 Aar, ſidder i ſmaa Omſtændigheder, er en ædruelig og arbejdsom Mand, der har fortrinlige Anbefalinger, ſaavel fra Egeneraadet ſom fra Præſten og tillige fra næſten alle Beboerne i den Kommune, hvor han bor, foruden fra vedkommende Diſtriktslæge Petrus i Ribe, forekommer det unegtelig Udvalget, — i det Mindſte indtil Videre — at, naar Alt tages i Betragtning, er han bleven noget haardt behandlet, og man har derfor enſtemmig foreſlaaet at henviſe Andragendet til Miniſteren. Jeg beder iøvrigt bemærket her ligeſom ved tidligere Leiligheder, at der jo ikke i en Henviſning ligger nogen ubetinget Anbefaling. Den betyder kun en Henſtilling om Underſøgelſe af ſamtlige foreliggende Omſtændigheder med Henſyn til den vedkommende Andrager, og for ſaa vidt denne Underſøgelſe i dette Tilfælde maatte føre til det Reſultat, at Andrageren er bleven for haardt behandlet, haaber man ogſaa, det vil drage den Følge efter ſig, at Vedkommende bliver tilfredsſtillet paa den ene eller den anden Maade. Der er — jeg kan jo ligeſaa godt tage dem med nu — flere Andragender fra Invalider. Der er